

KARLOVSKÝ ZPRAVODAJ

JARO 2016 | VYDÁVÁ OBECNÍ ÚŘAD VE VELKÝCH KARLOVICÍCH | www.velkekarlovice.cz

Vážení spoluobčané,

v letošním roce poměrně brzy oslavíme největší křesťanské svátky v kalendářním roce - Velikonoce. Díky zákonodárcům o jeden volný den rozšířené. Přeji Vám, vážení spoluobčané, jejich příjemné prožití.

Miroslav Koňářík

Zasedání zastupitelstva obce

Na 17. března 2016 bylo svoláno 7. zasedání zastupitelstva obce. Jednání se zúčastnilo 13 zastupitelů a 12 hostů.

ZO projednalo:

hospodaření obce v roce 2015, které skončilo s celkovým zůstatkem na běžných účtech 14 336 150,34 Kč.

ZO schválilo:

- plnění rozpočtu obce k 29.2.2016
- I. úpravu rozpočtu obce ve výši 13 167 000,- Kč
- poskytnutí daru Římskokatolické farnosti Velké Karlovice ve výši 250 000,- Kč na II. etapu úprav kostela
- poskytnutí navýšeného jednorázového příspěvku Místní akční skupině Valašsko-Horní Vsacko, z. s. ve výši 76 160,- Kč na zajištění vlastního podílu provozních výdajů
- Smlouvu s ČEZ Distribuce o přeložení venkovního nadzemního vedení za zemní kabelové, v úseku od okružní křižovatky k železničnímu přejezdu, v hodnotě 2 575 000,- Kč
- Darovací smlouvu o přijetí tělesa komunikace v celkové délce 182 m v lokalitě Bzové od Zlínského kraje do majetku obce
- Smlouvu o výpůjčce pozemků pod komunikací II/487 v Léskovém ve prospěch Ředitelství silnic Zlínského kraje
- Žádost o odkoupení pozemku 2290/11 v katastrálním území Malé Karlovice od Lesů ČR s. p. do majetku obce (pozemek pod komunikací v Pluskovci)
- Žádost o odkoupení pozemků od spotřebního družstva JEDNOTA Vsetín za účelem vybudování parkoviště za prodejnou COOP
- Dodatek č. 1 o převodu práv a povinností, vyplývajících z dodatečného stavebního povolení pro stavbu Čistá řeka Bečva II, Sdružení obcí Mikroregionu Vsetínsko
- odkoupení části pozemku p. č. 8387/1 od Správy železniční dopravní cesty, oblastní ředitelství Olomouc (přístup k rodinným domkům)
- zveřejnit na úřední desce OÚ záměr obce prodat část pozemku p. č. 5588/1 a st. 637/6 v Léskovém a záměr obce směnit část pozemku p. č. 584/3 (82 m²) za pozemek 583/3 v údolí Tísňavy
- vypínání veřejného osvětlení u komunikace II/487 (hlavní průtah obcí) v čase od 24.00 hod do 03.30 hod. Celou noc se bude svítit od pátku do neděle.
- Smlouvu o zřízení věcného břemene služebnosti ve prospěch společnosti ČEZ Distribuce, a.s. na zřízení a provozování nadzemního kabelového vedení přes parcely 8071/36 a 8340
- konání bojové ukázky skupiny partyzánů a německé ostrahy hranic v provedení členů Klubu vojenské historie Litava a Duklianský priesmyk. Akce se bude konat k připomenutí přechodu partyzánského oddílu Jana Žižky ze Slovenska na Moravu.
- Smlouvu o uložení kanalizačního potrubí (přípojka P64.1) na pozemku p. č. 8267/1 pro objekt č. p. 444, oblast Léskové-Razula

ZO uložilo:

- Radě obce Velké Karlovice zadat v letošním roce zpracování studie chodníku do údolí Pluskovce

ZO vzalo na vědomí:

- Zprávu o bezpečnostní situaci v obci Velké Karlovice za rok 2015

Čistá řeka Bečva II

Dne 17.3.2016 byla provedena kolaudace stavby Čistá řeka Bečva II. Nyní mohou majitelé nemovitostí přistoupit k jejich napojení na kanalizační sběrač dle projektu kanalizačních přípojek, který je k dispozici na obecním úřadě. Stavební náklady na přípojku si hradí každý vlastník sám, potřebné potrubí si mohou na základě Smlouvy vyzvednout po telefonické dohodě na obecním úřadě.

Start Karlovské 50

Informace z matriky obce Velké Karlovice za rok 2015

• Počet narozených dětí	21
chlapečů 11, děvčat 10	
• Počet přihlášených občanů do obce	20
• Počet odhlášených občanů z obce	30
• Počet zemřelých občanů obce	31
11 na území obce, 20 mimo obec	

Počet uzavřených manželství v obci Velké Karlovice

Celkem uzavřeno 22 sňatků.

• uzavřeno v obřadní místnosti OÚ	4
• uzavřeno v kostele	7
• uzavřeno na jiném vhodném místě	11
• sňatky občanů Velkých Karlovic	8
• sňatky občanů jiných obcí	14

Jubilanti za I. čtvrtletí 2016

80 let

Alena Schnaubeltová, V. K. 500
Josef Bartošek, V. K. 697
František Koňářik, V. K. 813
Bohuslava Nováková, V. K. 680
Marie Kysučanová, V. K. 753
Marie Kantorová, V. K. 743

90 let

František Zapalač, V. K. 255

91 let

Pavel Pavelka, V. K. 240
Vlastimila Gelačáková, V. K. 1019

85 let

Ludmila Plánková, V. K. 823
Michal Volek, V. K. 78
Marie Spratková, V. K. 29
Vladimír Třetina, V. K. 683
Josef Frydrych, V. K. 51

92 let

Karel Šturala, V. K. 296

95 let

Ludvík Stoklasa, V. K. 310

Všem srdečně blahopřejeme

IC a muzeum Velké Karlovice

zve spoluobčany dne 27. 3. 2016 od 9.00 do 15.00 hod. na Velikonoční jarmark spolu s ochutnávkou domácího chleba. Vámi doma upečený chleba rádi zařadíme do naší ochutnávky. V případě zájmu nás kontaktujte. Součástí Velikonočního jarmarku je otevření výstavy pod názvem „**LIDOVÁ PODMALBA NA SKLE**“. Programem provází Bára Šimečková, která na podiu přivítá Dětský soubor Karlovjének, Ženský sbor Karlovjanky, gajdoše Petra Sovjáka a odpoledne CM Kyčerku z Karlovic.

V letošním roce již proběhla tři dětská divadelní představení a ještě na jedno se děti můžou v měsíci dubnu těšit. Na letošních představeních se setkáváme s větší účastí, a proto s dětskými divadélky budeme nadále pokračovat v zimním období. Děkujeme za Váš zájem.

9. 4. 2016 bude u nás hostovat divadelní spolek Chaos z Valašské Bystřice s titulem „Nikdo není dokonalý, aneb polib tetičku“.

Od 21. 3. 2016 předprodej vstupenek pro KOS Karlovice v IC Velké Karlovice.

Od 21. 3. 2016 Předprodej vstupenek pro Chaos Valašská Bystřice v IC Velké Karlovice.

30. 4. 2016 bude zahájena sezóna otevřením výstavy **ilustrací pro děti** Jana Černého.

Řemeslné úterky s ukázkami řemesel začínají 17.5, 24.5, 31.5, 7.6, 14.6 21.6

4. 6. 2016 se uskuteční **kácení máje** s veselíci na nádvoří Karlovského muzea a v prostorách Restaurace U Muzea.

IC Zvonice na Soláni

Právě probíhá

19.3.2016 – 4.5.2016 Kolektivní výstava Umění ohně, Frýdlantský umělecký smalt

Duben

30.4.2016 Písníčkář Pepa Fousek
2.4.2016 Host na Soláni – Radim Uzel

Květen

7.5.2016 Autorská výstava - Vladimír Hroch
14.5.2016 Ruské kavárenské melodie, hudební pořad Drahomíry Míčkové

Červen

4.6.2016 Zpívání mužských a ženských sborů na Soláni
24.6.2016 Sečení luk na Soláni - CM Soláň, Karlovjanky, Mužský sbor z Kunovic, Valašský sbor portášský
25.6.2016 Malířské cesty - Miroslav Machala, Jana Baletková

Divadla v kinosále VK

Jak to vypadá, když dělá každý něco pro vlast? Který kandidát na starostu má největší zásluhy? Dozvíte se v podání Karlovského ochotnického souboru KOS ve hře **Starostou za zásluhy** 1. 4. a 16. 4. v kinosále.

Upravená fraška V. K. Klípcery, která ukazuje špatné i dobré vlastnosti lidí, se kterými se setkáváme dnes stejně jako kdysi.

9. 4. 2016 se u nás předvede ochotnické divadlo Chaos z Valašské Bystřice s hrou **Nikdo není dokonalý, aneb polib tetičku**.

Děj hry nás zavede do Londýna, kde nesmělý, trochu nudný Leonard žije po rozvodu se svojí pubertální dcerou a veselým otcem, kterého pro jeho svéráznou povahu nechtějí v žádném domově důchodců. Leonard, aby si přivydělal, píše tajně pod ženským pseudonymem knihu. Vše se začne nečekaně zamotávat, když se jednoho dne nakladatelka Harriet Copelandová rozhodne knihu vydat.

Karlovští včelaři

V restauraci u Muzea se konala dne 31. 1. 2016 výroční členská schůze ZOČSV Velké Karlovice.

Na schůzi bylo přítomno 26 členů ZO. Předsedkyně p.ř. Ludmila Uherková schůzi zahájila, dále schůzi provázela p.ř. ing. Vladimír Vašut.

Své zprávy přednesli:

Pokladník: p.ř. Alexandra Uherková

Nákazový referent: p.ř. Václav Podešva

Referent pro pastvu: p.ř. Ph.D Jan Mikula

Místopředseda p.ř. kpt. Bc. Petr Mizera promítl film o nemocech a zdravotním stavu včelstev v naší oblasti. Svou zprávu přednesl předseda kontrolní a revizní komise p.ř. Josef Škorňa, členům výboru udělil pochvalu za dobře odvedenou práci za rok 2015. Každý člen má povinnost odevzdat vzorky měli na vyšetření včelího parazita varoa, sběr vzorků seřadzovali p.ř. Václav Podešva a p.ř. Milan Podešva. Perličkou na dortu byl příspěvek p.ř. Ludvíka Stoklasa. Jak sa Ludva dožil stáří. Schůze byla velmi vydařená, to jsou slova p.ř. Josefa Škorňe. Má pravdu, všem se to líbilo. Děkujeme členům za podporu v naší práci, děkujeme také představitelům obecního úřadu za podporu.

Naším členům přejeme silná včelstva, bečky medu a zdravíčko.

Za výbor ZOČSV Uherková Ludmila

Jak sa Ludvík Stoklasů dožil stáří

(Následující příspěvek zazněl nedávno na výroční členské schůzi ZO ČSV Velké Karlovice a postarala se o něj paní Uherková. V diskuzi ho přednesl jeden z členů, který zde včelařil již od roku 1948. Při psaní mu pomáhaly vnučky a paní Uherková. Následně byl tento text otištěn v časopisu Včelař. Myslíme si, že stojí za to, abychom ho zveřejnili i v našem obecním zpravodaji. Ludvík Stoklasa 26. 3. 2016 oslaví 95. narozeniny a my se přidáváme ke gratulaci.)

Ve dvacátých letech minulého století narozený, Ludvíkem byl mamkú pojmenovaný.

Vychovaný tetičkú a stýcem, statným a silným vyrostl chlapcem.

Do Ameriky málem přestěhovaný, šak nakonec Valašskem odchovaný.

Do školy chodil bos a nos míval červený jak kos.

Na svačinu žádná čokoláda ani šunka, krajíc černého chleba dostal do batůžka.

Za 5 korun Baťovi na Javorník lyže vynésl, únavu při cestě na Kasárna nikdy neklesl.

Za války sa naučil v hospodě mariáš mastit' a nezapomněl Polanské mlékem počastit'.

Zemáky, mléko, občas kýška a sádlo, bylo za války bídy, šak všecko sa to zvládlo.

Když nebylo co do huby, jídával aj otruby.

Už od ogary těžko pracoval, ostrévky strúhal, kravičky pásal, a při téj práci písničky si zpíval.

O obě uši málem přišel, když mu omrzly, jak ho na vojnu odvédl.

A těch šindelů, co za život nastrúhal, a stromů v hoře narubal.

Celé dni dřina v lese, kus dřeva k baráku sa pak těžko nese,

aby v chalúpce bylo teplúčko a na lavici u kamen moh odpočat' si malučko.

Se svojú ženú Maruškú sa nikdy nehádal a vždy jí ve všem pomáhal.

Děti a vnučky o včeličkách školil, ale pokračovatele svého si dosud nevyvolil.

Místo aby si důchodu užíval, u lyžařského vleku v zimě vymrzal.

Dnes už sa u kamen vyhřívá a na těžká léta jen vzpomíná.

Na zabijačky též rád chodil, eště včera do Tisňav k bráchovi a jak to dopadlo? Dobře, to sa ví.

Pomoc on zatím nepotřebuje, dřevo narúbe, zemáky vykope, trnky nasbíře, medu vytočí, aj stromky naroubuje.

Celý život v Podřatém žije, v tom krásném údolí pod Javorníkem, tam sa to gazduje.

Celý život těžká práce a po práci štamprla, to z každého muža pevného chlapa udělá.

No, co myslíte, neměl ten život žádný med, ale Ludva jde pevným krokem za každým svým vytýčeným cílem stále vpřed.

Medem slazené trněčky sú u Stoklasů plné bečky, tož sa stavte na štamprlku, až půjdete okolo, zvu vás.

Duchovní cvičení pro členy Orla na Velehradě

Ve dnech 12. 2. - 14. 2. 2016 proběhla v poutním domě Stojanov na Velehradě duchovní obnova s otcem Alvarezem Kodedou OP, předsedou duchovní rady. Sešly se různé generace členů Orla z Kunovic, Uherského Hradiště, Velkých Karlovic, Mořkova, Brna, Strážnice, Starého Města a mnoha dalších měst. Všichni přišli načerpat duchovní síly pro následující postní dobu.

Náplní duchovní obnovy byly mše svaté, přednášky, křížová cesta, adorace, modlitba breviáře, příležitost ke svátosti smíření a k osobnímu rozhovoru. Zamýšleli jsme se nad úryvkem Písma svatého: „Jděte a učte se, co to je: „Milosrdenství chci, a ne obět.“ Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ (Mt 9,13). Prožili jsme krásný a povzbuzující víkend v rodinné a přátelské atmosféře. Bylo nás okolo 30. Velké věkové spektrum nebylo na škodu, ba právě naopak. Měli bychom si uvědomit, že v Orle jsou mladí všichni a všichni jsme děti Boží. Děkujeme otci za čas, který nám věnoval.

Josef Škrabánek

Umělci ze Soláně v novém

12. prosince loňského roku byla v sousedství domu a ateliéru malíře Karla Hofmana na Soláni otevřena nová expozice umělců, kteří v krásném prostředí kopců nad Velkým Karlovicemi v minulém století žili a tvořili. Z podnětu akademické sochařky Marcely Vajceové – Hofmanové, s porozuměním a velkorysostí podnikatele dr. Jaroslava Kováče, za grantového příspěví Zlínského kraje a řady soukromých osob dostalo architektonické panorama pod soláňským hřebenem novou podobu. K původnímu Schneiderkovu a později Hofmanovu ateliéru a drobným hospodářským stavbám upraveným pro galerijní využití, přibyl zcela nový objekt, postavený ve stylu původního Schneiderkova a Hofmanova roubeného stavení, navržený architektem Jaroslavem Palátem. Jeho přízemní část bude sloužit jako stálá expozice výtvarných děl malířů Karla Hofmana, Aloise Schneiderky, Františka Podešvy, Jana Kobzáně a díla spisovatelky Marie Podešvové. Expozice chce

moderně, živě a působivě připomínat práci umělců, kteří, jak dnes vidíme, svým dílem poučeným meziválečným evropským uměním patří do kontextu celonárodního českého uměleckého vývoje. Vyrůstá o ně zájem a inspiruje i současné výtvarníky, i když soláňští umělci, s výjimkou samostatných a kolektivních výstav, prostor k důstojnému, trvalejšímu a reprezentativnějšímu představení své práce doposud neměli.

Rozšířením umělecké prezentační nabídky o příjemný a esteticky působivý prostor v novém roubeném objektu vznikl na Soláni působivý komplex galerií, doplněný o přírodní amfiteátr s nápaditě a citlivě řešenou zahradou. Část bývalého Hofmanova ateliéru je pak vyčleněna pro prodej drobných uměleckých předmětů. Otevřením originálního uměleckého a kulturně společenského areálu vzniklo současně přitažlivé prostředí pro konání rozmanitých uměleckých, kulturních aktivit navazujících v širším rozměru na inspirace originálním dílem malířů ze Soláně, ale i na historické souvislosti vázané na život, tradice a zvláště lidový umělecký projev obyvatel valašských obcí a horských usedlostí a samot. Činnost celého kulturního a uměleckého areálu zabezpečuje a administrativně zastřešuje Nadační fond Kruhu přátel Karla Hofmana. Jeho součástí je také publikační činnost, která společně s vydavatelskou činností IC Zvonice na Soláni systemizuje poznatky a kulturní dění v této části východní Moravy. Novým příspěvkem k ní je i vydání nové knihy Dalibora Maliny – Malíři bratři Schneiderkové, která byla uvedena do života právě v den otevření nové soláňské umělecké expozice. Kniha

doplňuje již vydané publikace o malíři a grafikovi Iljovi Hartingerovi, Janu Kobzáňovi a Karlu Hofmanovi.

Umělecký areál na Soláni, obohacený o expozici, která dostala název Legendy Soláně, se stane také místem vhodným k návratům a opakovaným prohlídkám kvalitního umění, k čemuž přispěje i občasná proměna vystavovaných děl při využití zápůjček prací ze státních uměleckých organizací i soukromých sbírek. Zdá se, že rozšířením Hofmanova areálu na Soláni dostalo toto místo nejen pro návštěvníky, ale i pro místní obyvatele nový podnět k cestám za uměním, prezentovaným v přírodním prostředí s překrásnými výhledy na horská pásma Beskyd a Javorníků.

Dalibor Malina

Jana Dočkalová – Kobzáňová (osobnost Valašska)

5. března 2016 byla v Galerii na Soláni zahájena výstava z díla malířky na sklo Jany Dočkalové – Kobzáňové, která se 14. března letošního roku dožila sedmdesáti let a která se svým uměleckým dílem zařadila k předním osobnostem výtvarného umění Valašska.

Narodila se v rodině malířů (maminka Mlada byla malířkou, otec Jan akademickým malířem) ve Zlíně. Dětství prožila v Jasenné, v Kroměříži a na Soláni, kam pravidelně jezdila za svým otcem, který ji postupně přiváděl na cestu k umění.

V Novém Boru se v letech 1960 – 1963 vyučila malířkou skla, provdala se, velmi záhy ovdověla, vychovala tři děti (dvě dcery a syna), v současné době se těší ze tří vnoučat.

Ve třiceti letech se k umělecké činnosti vrátila a začala malovat na sklo. Této ojedinělé a náročné technice se věnuje dodnes. Od samého počátku existence sdružení neprofesionálních výtvarníků URGATINA (1982) je jeho členkou, s ním se zúčastňuje kolektivních výstav a již dvaadvacet let stojí

v čele tohoto sdružení. Uspořádala také několik samostatných výstav (Kroměříž, Vizovice aj.)

Je malířkou bez ateliéru, maluje v kuchyni svého bytu v Karolince, kde žije a umělecky tvoří. Malbou na sklo do naší současnosti přenáší mnohé ze života našich předků, proto je její dílo velmi cenné pro náš valašský kraj.

Marie Mikulcová

Ze vzpomínek pamětníka Jiřího Mičkala

O šedesátých letech jako o výjimečném období se často píše i hovoří jak v tisku, tak v rozhlase i televizi. Bylo to období, kdy pukaly ledy v kultuře, ale i v jiných oblastech života občanů. Krátce na to však přišel mráz, který po delší dobu přibrzdil vývoj společnosti. A bylo tomu tak i v našich obcích – Malých a Velkých Karlovicích.

Hlavní událostí šedesátých let bylo sloučení obcí Malých i Velkých Karlovic v roce 1966. Tím byla odstraněna křivda císařovny Marie Terezie, která použitím pravítka a tužky vyřešila spory panství Vsetínského a Rožnovského.

Malé Karlovice připadly Vsetínu a Hrubé Karlovice Rožnovu. Sloučení obcí bylo přijato s povděkem občanů a to zejména Malokarlovojanů. Tito nemuseli jít na obecní úřad (fojtství) z Tísňav do Pluskovce přes Štucov a taktéž občané ze Stanovnice přes horu Javorníček. Vytvoření nových Velkých Karlovic nám přineslo urychlení rozvoje občanské vybavenosti.

Tak například v 60. letech byla dokončena výstavba kulturní jizby v Pluskovci. Zakoupením kupeckého domu byly vytvořeny podmínky pro vznik zdejšího muzea. Bylo vybudováno zdravotní středisko i dům služeb. Byl postaven památník na Pinduli na počest přechodu partyzánů ze Slovenska na Moravu. Také na Ztracenci byl roku 1969 postaven zásluhou svazu protifašistických bojovníků velký památník osvobození obce Svobodovou armádou. Památník občanům padlým za II. světové války byl postaven u křižovatky Soláň. Obě dvě poslední jmenovaná díla byla počinem akademického sochaře Josefa Vajce. Měl ateliér v Praze, avšak s naší obcí jej vázal svazek manželský. K dalšímu rozvoji cestovního ruchu přispělo i utvoření organizace Horské služby. Význačným aktem byla i stavba stadionu s tribunou. Byl to krok k dalšímu rozvoji karlovské kopané.

Další zvlášť důležitou událostí šedesátých let bylo ustavení jezdeckého oddílu v roce 1966 z popudu prvního trenéra, PhMr. Rudolfa Miškáře a Jiřího Mičkala. Jeho předsedou byl zvolen František Zbránek. Obětavá a poctivá práce členů přinesla četné úspěchy.

Počet úspěchů vzrostl, když se stal trenérem František Holčák, který byl zakladatelem stáje Valencio. Pro osvěžení paměti uvádím aspoň ta nejvýznamnější vítězství s celostátním či mezinárodním významem. Jsou to: Dvakrát získal cenu TROJKORUNY, což je nejvyšší olympijské ocenění českého turf. Nejsledovanější chovatelský dostih tříletých koní, cenu DERBY, získal František Holčák 7x a jeho syn Radek 2x. Nejtěžší dostih evropského kontinentu získal František 5x a jeho syn Radek 2x. Jak je vidět, syn se potatil a založil stáj na Sihle.

Dnešní klubovna jezdecké stáje Valencio je vyzdobena četnými šerpami vítězných rovinových i překážkových dostihů. Po dalších vítězstvích bude však nutno tuto klubovnu rozšířit. Při návštěvě Karlovského muzea se mnohdy občané pozastavují, že nenalézají nic z úspěchů karlovských sportů.

Nejslavnějším koněm z období trénování PhMr. Miškáře byl hnědák HALÍN. Toho na aukci v plemenářském podniku Albertovec nikdo nechtěl a zůstal neprodejný. Jeho život však měl podobný osud jako kůň Korok. Byl rychlý, poslušný a hlavně ctížádostivý. Vítězil ve Velké ceně Prahy, velké ceně Karlových Varů a četných dalších. V pražském derby dostihu se umístil na šestém místě. Jeho jezdec byl slavný maďarský šampion Šandor Detari.

Při vzpomínání na začátky jezdeckého oddílu se mi objevuje i milá paní, stařenka Žofie Vašutová zpoza kostela. Ta nám značně ulehčila těžké začátky. Brigádnicky byla upravena její vozárna na stáj a taktéž vybudována klubovna mládeže. Paní Vašutová celý život prožila na statku s těžkými koňmi (Lena a Luca) a v důchodu si zamilovala i koně jezdecké. Ve vzpomínkách se mi objevuje i usměvavá tvář nejslavnějšího karlovského žokeje Jiřího Vašuta, který byl velkou posilou jezdeckého oddílu.

Nejslavnější kůň za éry Fr. Holčáka – koňského Mága – byl hnědák VALENCIO – vítěz Velké Pardubické r. 1986. Proslavil se také v dostihu Velké národní v Anglii v Liverpoolu v Aintree, kde dokončil nejtěžší dostih Evropy.

Spisovatel Břetislav Olšer v knize Koně pro Františka Holčáka aneb /Ne/čas mezi taxisy píše: „mám pocit, že se přede mnou zjevil bájný oř, nosící na svém hřbetě slunce. Ano, byl to kůň, pod jehož kůží připomínající samet se napínaly pevné svaly, provazce nespoutané síly.“ Není divu, že jeho život důchodce byl prožíván u jeho ctitelů, soukromníků. Například u léšovského gazdy Vítězslava Valcháře. Na závěr mě nenapadá nic krásnějšího než:

Ať ty koně jdou!!! A ať jde kupředu i celá obec velkokarlovská!

Jezdecká zpráva

Počátkem března se v restauraci U Muzea konalo setkání milovníků koní a jezdeckého sportu. Příležitost k tomu poskytlo výročí 50 let od založení jezdeckého oddílu v naší obci. Po jubilejní zprávě Františka Šebely a bohaté diskusi bylo přijato deset opatření. Jejich splnění obohatí společenský život naší obce. Uskuteční se kromě jiného vozatajské i jezdecké soutěže, křeslo pro hosta, výstava fotografií, autobusový zájezd na Velkou pardubickou pro zasloužilé členy a také vystoupení národopisných souborů. Jednání otevřelo cestu k pojmenování roku 2016 na „JUBILEJNÍ - JEZDECKÝ KARLOVSKÝ ROK“.

Účastníci jednání věří, že občané, tak jako v minulosti, tak i letos nám svou účastí budou nápomocni.

Na fotografii je zakládající kolektiv jezdeckého oddílu JZD Velké Karlovice s babičkou Žofií Vašutovou

Jiří Mičkal

Málotřídní škola ve Bzovém

Ivan Krystyník – poslední učitel málotřídky ve Bzovém

Málotřídní škola v údolí Bzové byla mezi karlovickými školami „popelkou“, i když se na jejím vybudování v letech 1926 – 1927 podílely vedle obce Nový Hrozenkov i Velké Karlovice. Na Zelený čtvrtek 14. dubna 1927 proběhlo poslední komisionelní jednání o škole za účasti obou zainteresovaných obcí Nového Hrozenkova a Velkých Karlovic: starostů a radních, zástupců místních školních rad a zástupců obou farních úřadů.

Podle založeného protokolu patřila do obvodu nové školy všechna katastrální čísla obou obcí, která dosud byla přiškolená k expozituru na Soláni. Jen dvě čísla z obce Nový Hrozenkov byla přiškolená ke škole v Novém Hrozenkově „u hutí“. V prvním roce existence školy bylo na její provoz zajištěno 150 tisíc korun československých státních a zemských subvencí. Zbytek potřebných financí na provoz školy hradily zúčastněné obce dle daňového klíče. První školní rok byl zahájen v roce 1927.

3. listopadu 1927 se konalo svěcení školy ve Bzovém. V naší farní kronice je k této události na stránce 175 napsáno: „Dnes byla posvěcena nová škola v Novém Hrozenkově v údolí Bzovém a odevzdána svému účelu. Slavostního úkonu zúčastnil se pan děkan novohrozenkovský František Odstrčil jako světitel s asistencí místního administrátora Antonína Kolíska a kooperátora Františka Pelíška. Byl též přítomen pan okresní hejtmán Kadlec ze Vsetína, školní inspektor, učitelstvo z Nového Hrozenkova i z Velkých Karlovic, starostové z obou obcí a mnoho obecního. Věřící lid se svými kněžími dostavil se na místo svěcení v procesí, s křížem a korouhvemi i s hudbou a zpěvem zbožných písní a tak se i vrátil do chrámu Páně, kdež byla celá slavnost zakončena sv. požehnáním.“

Ve vsetínském archívu jsou uloženy dva díly kroniky Obecné školy Bzové, Nový Hrozenkov (1927 – 1948), Národní školy Bzové, Nový Hrozenkov (1948 – 1949), Národní školy Bzové, Karolinka (1949 – 1961), ZDŠ Bzové Karolinka (1961 – 1964/1965). Ve školní kronice je uvedeno, že škola byla vybudována za částku 319 000 Kč, z níž Velké Karlovice uhradily 80 000 Kč. 87 000 Kč přispěl Nový Hrozenkov, zbylou část tvořila subvence poskytnutá zemským výborem v Brně (152 tisíc).

V prvním školním roce 1927 – 1928 měla škola tři oddělení, do kterých chodilo 63 dětí (32 hochů a 31 dívek). Prvním správcem školy byl ustanoven Arnošt Vrba. Roku 1931 bylo při škole zřízeno rodičovské sdružení.

1. října 1941 dekretem č. 974/31 šk. ze dne 30.9.1941 byl řídícím učitelem ustanoven Karel Mikulec (18.9.1911 – 5.6.2001), který do školy ve Bzovém přišel ze Zděchova i s chotí Emilií (4.1.1914 – 14.2.2011), také učitelkou. Spolu s nimi ve škole učila paní učitelka Ludmila Divílková (1893 – 1987). Ve školním roce 1932 – 1933 působil ve škole jako výpomocný učitel Jindřich Vašut (1911 – 1997). Během totálního nasazení řídícího učitele Karla Mikulce jej krátkodobě zastupoval Květoslav Nohavica.

Ve škole ve Bzovém učili z Velkých Karlovic také kantotři: Josef Tichý (1908 – 1979), Stanislav Vašut (1910 – 1998) a Milada Orságová (1922 – 2000), která po odchodu manželů Karla a Emilie Mikulcových do Pohorelic u Brna samotinká vedla školu ve školním roce 1945 – 1946, později za přispění výpomocného učitele Jaroslava Boráka do doby, kdy byl ředitelem školy ustanoven Antonín Trampota (1925 – 1995). Školní rok 1945 – 1946 byl pro paní učitelku Miladku Orságovou velmi těžký, neboť sama řídila dvě třídy, ve kterých bylo zapsáno 46 dětí. Řídící učitel Antonín Trampota vedl školu ve Bzovém do roku 1949, kdy ji předal Miroslavu Holešovskému (1918 – 1963), od něhož ji převzal pan učitel Josef Fojt. Ten dne 31. srpna 1963 pořídil do školní kroniky poslední zápis. Ve školním roce 1963 – 1964 školu vedla paní učitelka Bohumila Barošová. Posledním učitelem, který v ZDŠ Bzové, Karolinka 1. – 5. ročník učil, byl Ivan Krystyník. Výuku náboženství po celou dobu jejího trvání ve škole vedli P. Antonín Kolísek a P. Jan Janíček.

Po celou dobu trvání se škola ve Bzovém trápila s dřevomorkou, stále bylo potřebné něco opravovat a také pečovat o školní zahradu. O to vše se deset let (1953 – 1963) snažil řídící učitel Josef Fojt, ale ve škole nezadržitelně klesal počet zapsaných dětí. Když koncem srpna roku 1963 Josef Fojt, ředitel a učitel v jedné osobě, po 45 letech působení ve školství odcházel do důchodu, školičce ve Bzovém již „zvonila hrana“.

Ivan Krystyník (23.2.1943 – 31.5.2004) se narodil i předčasně zemřel ve Vsetíně. Studium pedagogiky získal vzdělání a odbornost pro výuku 1. – 4. ročníku základních škol. Pozdějším studiem si učitelskou odbornost rozšířil o aprobaci pracovní výchovy pro 6. – 9. ročník ZŠ. Do málotřídní školy ve Bzovém nastoupil jako začínající učitel. V rodině, kam docházel na stravu, se seznámil s Marií Papežovou, se kterou se 23. října 1965 oženil. Manželé Krystyníkoví vychovali dceru Ivu (1966) a syna Romana (1972). Ivan Krystyník učil ve školách v Karolince, Vsetíně – Jasenici a v Liptálu, kde byl zástupcem ředitele. V šedesátých letech, vždy o prázdninách, pracoval jako vedoucí pionýrského oddílu letního tábora ROH ve II. ZDŠ ve Velkých Karlovicích. Žil ve Vsetíně Na Vyhliďce, č.p. 218.

Poslední výuka proběhla ve školním roce 1964 – 1965. Málotřídní škola ve Bzovém byla zrušena po 36 letech. Po rekonstrukci sloužila jako škola v přírodě, což trvá dodnes.

Na posledního učitele málotřídní školy ve Bzovém zavzpomínal Josef Vala ze Soláně, č.p. 9, který patřil k posledním žákům kdysi těžce vybojované málotřídní školy. Před lety byl mým žákem, byl skvělý v českém jazyku, proto jsem jej požádala o vzpomínku.

Vážená paní Mikulcová.

Nevím, jakým způsobem pojmout tento příspěvek, tak v několika bodech načrtnu moje vzpomínky na úžasný vstup do začátku života, do nástupu školní docházky, do první třídy ZŠ.

Psal se rok 1964 a do první třídy jsem začal docházet do ZŠ Bzové. Byla to tzv. „jednotřídka“, chodily tam děti z kopce Soláně a údolí Bzové. V tom roce přicházelo ze Soláně do školy v Bzovém asi 12 školáků, přímo ze Bzového 4. Bohužel tato škola ukončila činnost v roce 1965, tedy jsem zde chodil do školy pouze jeden rok. Protože je Soláně dosti rozlehlý, potkávali jsme se cestou do školy každý s každým a pokračovali společně dolů do údolí přes hlavní cestu (spojnici Rožnov p. R. – Vel. Karlovice). V metrovém sněhu šly starší děti, za nimi my mladší. Rozdíl věku při zpáteční cestě samosebou

přinášely rozpory, takže o pravidelné půtky nebyla nouze, což mnohdy končilo monoklem nebo rozbitým nosem, vždy se to však vyřešilo, a druhý den bylo vše zapomenuto a život šel dál.

Jako školník zde pracoval pan Josef Sedlák, člověk velmi svérázný, přísný, zdálo by se, že někdy až velmi. Mně připadal celkem nepříjemný, ale co může šestiletý chlapec správně posoudit. Třeba to byla nutnost, protože děti z hor nikdy nebyly žádní svatoušci.

Začala mě učit paní učitelka Barošová, pocházející z Hutiska – Solance, ale ta pro jisté osobní problémy musela ze školy odejít. (Údajně pro techtle s panem školníkem a následnou intervencí manželky pana školníka.)

Na místo učitele nastoupil pan Krystyník. To nebyl učitel, ale sám převtělený J. A. Komenský. V podmínkách, v jakých jako mladý učitel začínal, by dnešní začínající kantoři nebyli schopni přežít jediný týden. Proč? Škola se nacházela, z pohledu dneška, v dezolátním stavu. Učitelský byt, který byl ve škole, na tom nebyl lépe. Proto pan učitel chodil na stravu k paní Papežové, která bydlela nedaleko jeho působiště. A možná to byl jeho osud, jelikož se zamiloval do její dcery Marie, kterou si potom vzal za manželku.

Co se týče zařízení školy, dnešní děti by ho nazvaly muzeální. Lavice s kalamářem, v každé lavici 4 žáci, topení lokální, kamna velká, litinová, do kterých musel pan učitel každou chvíli přikládat dřevo. Musel se moc snažit, protože místnost třídy byla dost velká. Ale to jenom v zimě. V tuto zimní dobu, i když se to dnes zdá dosti neuvěřitelné, vařili jsme si na těchto kamnech svačinovou polévku. Každé z dětí doneslo do školy něco, z čeho se dá polévka uvařit. Zeleninu, klobásu, salám, sádlo, máslo, kysané zelí, prostě vše, co je k jídlu, a potom jsme vařili. Výsledek vaření jsme pojídali z plecháčku, který měl každý z nás už předem donesený a označený. Ve vzpomínce na mého nejoblíbenějšího učitele (samozřejmě až po Vás) nemohu zapomenout, když přišel někdy v půli dubna za Martou Holčákovou, žačkou, která byla jediná ve třetí třídě, a předal jí vysvědčení se slovy: „Marto, já už jsem tě všechno naučil, tady máš vysvědčení, už tě víc nenaučím, ode dneška máš prázdniny, pěkně si jich užij, loučím se s tebou a po prázdninách v září běž do školy v Karlovicích. Ahoj.“ A Marta odešla a my zanedlouho za ní. A byl to skok do něčeho jiného. (Marta Holčáková dnes žije v Římě – pozn. aut.)

Marie Mikulcová

Antonín Kolísek (18.1. 1883 - 24.1. 1962)

Biskupský rada, velkokarlovický farář

Osobností, která nejvýrazněji zasáhla do dějin velkokarlovického hřbitova, byl duchovní správce farnosti Antonín Kolísek, který ve Velkých Karlovicích působil 38 let.

Pan farář pocházel ze zemědělské rodiny. Narodil se 18. ledna 1883 v Dolním Němčí u Uherského Hradiště, č.p. 29, Janu a Kateřině (rozené Zimčíkové) Kolískovým. Měl bratra Jana (1.8.1879 – 2.1.1967), kterého po celou dobu svého života podporoval, neboť Jan s chotí Marií (roz. Hubálkovou) měli šestnáct dětí. Náš pan farář měl sedm neteří a dva synovce, kteří se dožili osmdesáti let, synovec Josef zemřel v osmnácti letech v semináři, zbývající neteře a synovci pana faráře se nedožili dospělosti, zemřeli v útlém dětském věku.

Když se někdo pana Jana Kolíska zeptal, kolik má dětí, řekl prý: „Mandel (to je 15 snopů) a jeden podmandelík“, zavzpomínala paní Marie Chovancová z Dolního Němčí, která je dcerou onoho „podmandelíka“, jímž byla její maminka Františka (nar. 23.6.1926)

Paní Marie Chovancová na pana Radu Antonína Kolíska zavzpomínala těmito slovy:

„Vždy jsme se těšili, když pan Rada přijel, protože nám dětem něco dobrého přivezl. Byl to milý, růžolící, vždy usměvavý a velice dobrosrdečný člověk. Jeho bratr Jan měl hodně dětí, a tak, aby mu odlehčil, bral si je pan Rada k sobě na prázdniny, kde mu pomáhaly hrabat seno, uklízet v kostele, kolem kostela apod. Jen taková perlička, co mně dědáček (jeho bratr Jan) vyprávěl a do své smrti byl svému bratru vděčný. Onemocněl, dostal takové revma kloubů, že se nemohl ani pohnout. Jeho bratr, pan Rada, mu zařídil a zaplatil lázně v Piešťanech, které mu nadosmrti pomohly. Když jsem k p. Radovi jezdila já, bylo mi 9 – 10 let. Jak ten uměl vyprávět různé příběhy, ukazovat příklady, kazatel 100%. Proto asi do celé naší rodiny vložil dobré základy a i děti našich dětí jsou pobožné. Ve světnici na prázdninách si sedl do velkého křesla, nacpal fajfčíčku, a my posedali dokola na zem na ovčí kůže a poslouchali. Úžasné prázdniny. Do dneška vzpomínám.

Když byla v Dolním Němčí nějaká slavnost, nikdy na svého rodáka nezapomněli a vždy ho přizvali. Např. 6. 5. 1923 se světily po válce 2 nové zvony, kde byl také přítomen. Nebo když hasiči koupili novou stříkačku, tak i s dalšími svými rodáky, kněžími, ji posvětili. Když byly hody (sv. Filip a Jakub), tak tam býval taky zván. V naší obci bylo celkem od roku 1908, kdy byl vysvěcen první, p. Rada Ant. Kolísek, až po poslední vysvěcení r. 1958 celkem 7 kněží.“

V letech 1896 – 1904 Antonín Kolísek navštěvoval gymnázium v Uherském Hradišti, ve studiu pokračoval na Bohoslovecké fakultě v Olomouci (1904 – 1908). Dne 5. července 1908 byl v Olomouci vysvěcen na kněze a jako novokněz byl poslán do velkokarlovické farnosti, kde působil nepřetržitě do 1. ledna 1946, kdy odešel do penze.

Antonín Kolísek ve farnosti vystřídal Františka Vitáska, který ve Velkých Karlovicích působil v letech 1900 – 1928, kdy Velké Karlovice opustil.

V roce 1931 zahájil Antonín Kolísek jednání s novým vedením obce, starostou Janem Minarčíkem, o zakoupení místního hřbitova, aby se ten stal majetkem katolické církve, se všemi právy a povinnostmi z toho vyplývajícími. Po dlouhém jednání byl v roce 1933 kup hřbitova farností sjednán za 300 korun československých, ihned proveden a zaknihován. Poté Antonín Kolísek založil Hřbitovní knihu, zhotovil plán hřbitova, nahodilé pohřbívání změnil na pohřbívání podle plánu a řídil rozsáhlé úpravy hřbitova.

foto vpravo). Byla sloužící v domácnosti pana faráře, žila s ním a paní Hermínou v domku naproti našeho hřbitova, č. p. 271, drobná žena, vždy s velmi pečlivě zapleteným copánkem. Její tatínek se jmenoval Josef Pastucha, maminka Anna, rozená Minarčíková. Narodila se 8. dubna 1896, byla svobodná a žila v podnájmu u P. Antonína Kolíška. Zemřela 25. září 1981 v nemocnici ve Vsetíně, ve věku 85 let a je pochována poblíž kostela, hrobové místo 2/13, dnes hrob rodiny Hájkovy.

Před odchodem na odpočinek si Antonín Kolísek zakoupil domek nedaleko fary, čp. 271. Choval špice Sylvu, velmi rád chodíval na krátké i dlouhé procházky, nejraději kolem řeky Bečvy. Se slečnou Hermínou pravidelně navštěvoval lázně v Luhačovicích, kde odpočíval a kde si léčil své zdravotní problémy.

Časem onemocněl diabetem (cukrovkou), jeho zdravotní stav se značně zhoršil koncem roku 1961. 24. ledna 1962 se jeho život ve věku 79 let uzavřel ve vsetínském nemocnici. 29. ledna 1962 byl za velkého mrazu pohřben na velkokarlovickém hřbitovu. Jeho pohřbu se zúčastnilo 45 kněží.

Pan farář Antonín Kolísek se pečlivě připravil na svou poslední cestu. Pořídil si rakev i pomník, který si „uskladnil“ na půdě domku, v němž bydlel. Na pomníkovou desku si nechal vytesat slova:

„Vy, které jsem učil,
K Pánu Bohu vodil,
Vzpomeňte si modlitbou
Na ubohou duši mou.“

Kameník ale v prvním verši místo slova jsem vytesal na pomník slovo jste, což pana faráře Antonína Kolíška velmi mrzelo, zavzpomínala paní učitelka Anna Solanská, (roz. Plánková) z Velkých Karlovic, č.p. 645. Za její vzpomínky na pana faráře jí touto cestou mnohokrát děkuji. Dále děkuji paní Marii Chovancové, praneteři pana faráře z Dolního Němčí, č.p. 707, za vzpomínky a foto a paní Radmile Strouhalové (praneteři paní Hermíny Huškové) z Ptení, č.p. 90, za veškerý materiál, který mi poskytla.

P. Antonín Kolísek v Luhačovicích

Marie Mikulcová

Smutný listopad roku 1944

První oběti 2. světové války (6. pokračování)

Během 2. světové války bylo umučeno, popraveno nebo padlo čtyřicet mužů a žen z Velkých a Malých Karlovic. 19 našich spoluobčanů zahynulo z důvodů židovské příslušnosti, 7 položilo své životy za činnost v odbojových organizacích, 2 pro akce komunistické strany a 12 za účast v partyzánském hnutí. Tato statistika je uvedena ve sborníku „Velké Karlovice v letech 1939 – 1945“ na stránce 27 i se jmenným seznamem obětí války. Na pomníku obětem nacismu na rozcestí Soláň je ale uvedeno 42 jmen, také Alois Holna a Josef Pavlát, kteří zahynuli ve Velké Británii jako příslušníci RAFu. Jejich památce se budeme věnovat příště.

První obětí války byl v naší obci Julius Bača (11.2.1886 – 12.11.1940, Mauthausen), po něm následovali: Josef Blabla (23.7.1898 – 5.1.1942, Štýrský Hradec), František Pavelka (27.6.1899 – 3.5.1942, Mauthausen), František Štěpánek (20.7.1903 – 7.5.1942, Mauthausen), Cyril Tomek (4.11.1901 – 17.7.1942, Mauthausen) a Emil Pilát (3.6.1898 – 16.12.1942, Osvětim). Z těchto šesti mužů čtyři zahynuli v koncentračním táboře Mauthausen. 17. března 1944 zahynul v Mauthausenu i František Dolínek (nar. 3.5.1920), o němž jsem již psala.

Mauthausen je město v Rakousku, leží na řece Dunaji v Horních Rakousích, které je známé průmyslem kamene a stavebních hmot. V letech 1938 – 1945 nacisté využili tamější kamenolomy a zřídili tam koncentrační tábor, v němž zahynulo přes 122 000 lidí. V koncentračním táboře vznikla ilegální organizace, která jej 5. května 1945 osvobodila.

Na jednoho z vězňů koncentračního tábora v Mauthausenu, který se již k nám domů nevrátil, zavzpomínal Ing. Josef Dolejšek z Českého Těšína.

František PAVELKA (27.6.1899 – 3.5.1942)

Mezi kruhovým objezdem a školou ve Velkých Karlovicích stojí pomník obětí nacismu. Jedním ze jmen na něm vytesaných je František Pavelka. Kdo to byl František Pavelka? Pocházel z rozvřetené rodiny z Jezerného, vyučil se ševcem, avšak po 1. světové válce musel dát svému řemeslu vale. Ostatně stejně, jako jiní soukromí ševci, kteří nebyli schopni konkurovat Baťovi. Od té doby třel bídu s nouzí a práci sháněl, kde se dalo – i na Slovensku, v Čadci. V polovině dvacátých let minulého století se tam poznal se svou budoucí ženou Zuzanou (viz svatební fotografie manželů Pavelkových).

Zuzana Nogawczyková (úředně Zuzanna) pocházela z česko – polské rodiny žijící v Lyžbici (dnes část Třince). Nogawczykova rodina byla chudá a navíc otec byl takový necitlivý, hrubý člověk, který neměl se svými dětmi žádné slitování. A tak musela Zuzana již v pěti letech jít do služby za husopasku. Směla pak chodit jen do obecné školy, po jejím skončení – ve 12 letech – ji její otec poslal již do trvalé služby u sedláka. Boty neměla, a tak vzpomínala, jak musela pást krávy i v době, kdy na podzim rtuť teploměru klesala pod bod mrazu. Jediný způsob, jak si nohy aspoň trochu ohřát, byl ten, že si je ohřála v čerstvých kravincích. Od svých dvanácti let tedy putovala po službách u různých sedláků, až se dostala do Čadce.

V roce 1925 se s Františkem Pavelkou vzali, bydleli v pronájmu v malé chaloupce v Jezerném (foto) a postupně se jim narodily dvě děti. František míval jen příležitostnou práci, a tak trpěli trvalým nedostatkem. Přímo záchranou bylo pro ně budování nové silnice z Velkých Karlovic přes Soláň do Rožnova. Zde dostal alespoň na čas František trvalou práci. Tyto životní zkušenosti způsobily, že se

František Pavelka stal předválečným členem Komunistické strany. KSČ byla v době první republiky takovou pololegální stranou, paní Zuzana po letech vzpomínala, jak se u nich v chaloupce konaly různá setkání a schůze. František byl v té době opravdu velice aktivním členem.

Těsně před druhou světovou válkou získal František Pavelka místo na dráze jako pomocný topič ve výtopně na Vsetíně. To bylo v té době terno! Přišla ovšem okupace a František se zapojil do protinacistického odboje. Doma o tom nic neřikal, zdá se ale, že nebyl příliš opatrný. V listopadu 1941 byl přímo na svém pracovišti zatčen a odvezen k výslechům do pověstných Kounicových kolejí v Brně. Gestapo provedlo v chaloupce Pavelkových domovní prohlídku, naštěstí ne příliš důkladnou. Paní Zuzana dodatečně našla poschovávané různé

protinacistické letáky a dokonce i pistoli.

František Pavelka byl po krutých výsleších odsouzen a poslán do koncentračního tábora Mauthausen. Pak již domů poslal jen několik korespondenčních lístků s předtištěnými německými texty typu „mám se dobře“ apod.

Za okupace netrpěli jen vězňové koncentračních táborů. Strádaly i jejich rodiny, protože zaměstnavatelé museli se zatčenými okamžitě ukončit pracovní poměr bez jakéhokoli odstupného. Ženy zatčených se i se svými dětmi ocitly bez prostředků a byly odkázány na solidaritu sousedů. Navíc se snažily svým vězněným mužům nějak přilepšit. Vězňům se totiž mohly do koncentračních táborů posílat balíčky. Ovšem balíček se mohl poslat jen jednou za čas, měl předepsaný rozměr a předepsanou váhu, která se ani o deko nesměla překročit. Striktně bylo určeno, co v balíčku smí a co nesmí být. Například se nesměl posílat žádný tuk. Rodiny vězněných si navzájem vyměňovaly rady jak to obejít. Jedním způsobem bylo obarvení sádla živočišným uhlím na černou a jeho vložení do krabice od krému na boty (ten byl povolen). Zuzaně Pavelkové kdosi poradil, že má usušit chleba a pak ho napustit rozpuštěným sádlem. Jenže to neuhlídala, balíček byl o několik deka těžší a tak se jí vrátil. Na obalu byla zaschlá krev. Až po válce se od spoluvězně dozvěděla, že dozorce předtím, než balíček poslal zpět, ho otloukl jejím nebohému manželovi o hlavu. Na další balíček již nedošlo, neboť přišlo strohé německé oznámení, že vězeň František Pavelka zemřel 3. května 1942 v 7 hodin 5 minut na zástavu srdce. Opět až po válce se Zuzana Pavelková dozvěděla, že se mu skutečně srdce zastavilo v 7:05 – poté, co ho dozorce shodil se skály.

Pointa příběhu Františka Pavelky se odehrála čtyřicet pět let po jeho smrti. Tehdy navštívil paní Zuzanu jeden starý člověk, který jí sdělil, že cítí povinnost ještě před svou smrtí informovat rodinu Františka Pavelky o tom, jaký byl F. Pavelka hrdina a že konkrétně jemu zachránil život. Odbojová skupina působící na dráze, jejímž příslušníkem byl František Pavelka i ten starý člověk, byla totiž dost rozsáhlá, nacisté zatklí jen její část. O dalších členech se nikdy nedozvěděli, protože František Pavelka je ani při krutých výsleších neprozradil.

Ing. Josef Dolejšek

„Třetí oběť“

František Pavelka byl třetí obětí 2. sv. války z Velkých Karlovic. V „Seznamu vězňů Tajné státní policie (Gestapa) u Okresního soudu Vsetín“ byl veden pod číslem 953.

František Pavelka se narodil 27. června 1899 v početné rodině (pět chlapců a čtyři děvčata) manželům Františku a Marianě Pavelkovým ve Velkých Karlovicích, Jezerné č. p. 370.

Vyučil se obuvníkem, ale často byl bez zaměstnání a hledal si práci, kde mohl. Jako obuvník pracoval v Mukačevu na bývalé Podkarpatské Rusi a ve Zlíně u firmy Baťa, jako dělník při stavbě silnice z Velkých Karlovic (přes Soláň) do Rožnova pod Radhoštěm. Až teprve na začátku roku 1940 získal práci jako pomocný dělník na železniční stanici Vsetín. Byl usilovný a pracovitý, proto složil zkoušky na topiče, snažil se získat definitivu, aby vyřešil nelehkou situaci své rodiny. Bydlel v podnájmu ve výměnkovém domku o dvou místnostech, který pro své rodiče postavil pan Jan Rudolf, Velké Karlovice čp. 24.

František Pavelka byl zatčen na svém pracovišti v železniční stanici Vsetín 7. listopadu 1941. Do 20. listopadu 1941 byl vězněn a vyslýchán gestapem ve Vsetíně, pak převezen do Brna, Veveří 112 a do Kounicových kolejí. Odtud byl transportován do koncentračního tábora v Mauthausenu, kde 3. května 1942 ve věku 43 let zemřel.

Z vězení napsal František Pavelka dva dopisy a devět korespondenčních lístků. Na jednom z nich, napsaném v Brně 30. listopadu 1941, sděluje: „*Milá manželko a Františku! Zasilám srdečný pozdrav s mnoha vzpomínkami. Budeš-li moct, tak mi pošli 15/XII balíček 2 kg těžký i s obalem* (podtrženo, poznámka autorky) *a tam dej kousky chleba sušeného a 2 roužky cukerinu, chléb musí být hodně suchý, aby se nekazil a hodně ho tam vešlo a asi 1/4 kg cukru, bude to vánoční dárek. Kdybys ten balíček zaslala, tak tam nesmí být nic napsáno, dopis musí být zvlášť. Pozdrav na celou rodinu v Jezerném a ve Zlíně, u gazdů a přeji všem štěstí a veselé Vánoce. Viktorka ať je hodná a slušně se drží v Zlíně.* S pozdravem Franta“

Dopisy i korespondenční lístky posílal František Pavelka své manželce Zuzaně (1.5.1905 – 10.5.1990) a dětem: 29. listopadu 1926 se manželům Pavelkovým narodila dcera Viktorka, která od srpna 1941 pracovala u firmy Baťa ve Zlíně jako „mladá žena“, a 22. května 1929 syn František. Ten později pro svého syna Františka napsal vzpomínku na svého otce a na události roku 1941 a 1942, ve které mimo jiné uvedl:

„*Gestapo otce odvedlo přímo z lokomotivy. Rodině jeho zatčení přišel večer oznámit spolupracovník ze železniční stanice Vsetín a přinesl nám jeho aktovku. Na druhý den přišli do domku dva příslušníci gestapa s protektorátním četníkem, aby jej prohledali, bylo totiž po nástupu (od 27.9.1941) zastupujícího říšského protektora Reinharda Heydricha (1904 – 1942). Otec se zapojil do odbojové skupiny, která prováděla sabotáže na transportních vlacích. Gestapo odneslo nějaký balíček a papíry.*

Na podzim roku 1945 přišel k nám domů spoluvězeň otce z Mauthausenu a ten mamince řekl, jak tatínek zahynul. Bylo to snad při práci v kamenolomu a to tak, že při přenášení skály jej při nedovoleném odpočinku skopl dozorce z nějakých schodů a otec při tom pádu zahynul. Maminka otce navštívit nemohla. Pracovala, uklízela u lékařů, na faře, při zemědělských pracích u sedláka, kde jsme bydleli. Pracovali jsme i my děti a za práci jsme dostávaly mléko a jiné potraviny. Lidé se nám snažili pomáhat, ale někteří se báli.“

Uvěznění a následná smrt Františka Pavelky jeho rodinu těžce postihla. Do konce války její členové (vdova a dvě nezletilé děti) bojovali o přežití v neustálém strachu, co bude dál a jakým následkům budou muset čelit.

Po smrti Františka Pavelky obdržela jeho žena Zuzana Pavelková balíček, v němž byly šaty a osobní věci jejího manžela. Víc nic...

Čas pokročil a a v roce 1945 se paní Zuzana Pavelková provdala za Jana Rudolfa (1896 – 1981), Velké Karlovice, čp. 24 (dnes 0290). 18. ledna se manželům Rudolfovým narodila dcera Anežka a 12. března 1948 syn Jiří.

Na prvním nástupišti vsetínského nádraží, na zdi nádražní budovy, blízko vstupu do haly je umístěna pamětní deska, na které je napsáno:

„*V době poroby národa r. 1939 – 1945 byli umučeni v koncentračním táboře železniční zaměstnanci:*

Běťák František, pom. zam., umučen 16.3.1942

Trličík Josef, dělník, umučen 19.3.1942

Pavelka František, dělník, umučen 18.5.1942 (Datum na pamětní desce je chybné – pozn. autorky.)

Tomek Cyril, dělník, umučen 17.7.1942“

Vzpomínku na svého dědečka s pietou uchovává rodina pana Ing. Františka Pavelky, Karolinka čp. 30.

Cyril TOMEK (4.11. 1901 – 17.7.1942)

Cyril Tomek byl bratranec Františka Pavelky, spolu s ním byl 7. listopadu 1941 na vsetínském nádraží zatčen gestapem a transportován do koncentračního tábora v Mauthausenu, kde 17. července 1942 zahynul. Narodil se 4. listopadu 1901 manželům Josefu a Anně (roz. Bortlové) Tomkovým do početné chalupnické rodiny ve Velkých Karlovicích, Miloňově, č. 511. Protože pocházel z chudobné rodiny, již od útlého mládí se těžce probíjel životem, odkázán jen na své ruce. Obecnou školu nedokončil, odešel sloužit do Lískovce u Frýdku, kde později začal pracovat jako dělník v železárnách v Karlově huti. Tam v roce 1923 vstoupil do komunistické strany.

19. července 1930 se oženil s Marií Pavelkovou (8.11.1898 – 26.1.1967). Za činnost v komunistické straně byl propuštěn z práce a roku 1936 se i s rodinou vrátil do rodných Velkých Karlovic, kde se účastnil politického života obce. V září roku 1931 a v květnu 1938 se zúčastnil voleb do obecního zastupitelstva, v obou případech se stal jeho členem. Ještě před událostmi v Mnichově (1938) se mu podařilo získat práci ve státní službě v železniční stanici ve Vsetíně, kde pracoval jako dělník a později jako topič na lokomotivě. Finanční situace v jeho rodině se konečně zlepšila, ale přišla okupace, se kterou se Cyril Tomek nedokázal smířit. Proto se zapojil do protinacistického

odboje, roznášel letáky. Dne 7. listopadu 1941 byl zatčen vsetínským gestapem, krutě vyslýchán ve Vsetíně, v Moravské Ostravě, odkud byl převezen do Brna a následně do Mauthausenu.

Z Mauthausenu poslal Cyril Tomek své choti Marii čtyři německy psané lístky. Na jednom z nich s datem 10. května 1942 píše: „*Milá Marie, především pozdrav a pusu pro tebe. Já jsem zdravý a doufám, že ty také. Dopis a peníze jsem dostal. Zdravím vás a líbám ještě jednou. Tvůj Cyril.*“ Dopis není psán rukou Cyrila Tomka, žádné peníze mu nikdy jeho choť neposlala.

17. července 1942 Cyril Tomek zahynul. Bylo mu 41 let. Zpráva o jeho úmrtí „Sterbeurkunde“ je označena datem: „Mauthausen, den 24. August 1942“

Poslední zásilka z „Konzentrationslager Mauthausen Verwaltung“ paní Marii Tomkové je označena datem 21. září 1942, obsahovala potvrzení zprávy o úmrtí a jeho svršky: kabát, koženou bundu, vestu, kalhoty, košili, spodky, pár plstěných bot.

Po Cyrilu Tomkovi zůstala vdova Marie Tomková, která ztrátu svého manžela nesla velmi těžce. Již se neprovdala, zemřela 26.1.1967, do konce života se s manželovou smrtí nesmířila. Sama vychovala své dvě nezletilé děti: dceru Emilii (26.9.1926 – 9.2.2013) a syna Josefa, nar. 31.1.1931, který žije ve Vsetíně, kde s pietou uchovává památku na svého otce.

Dne 17. listopadu 1945 obdržel Cyril Tomek od prezidenta Československé republiky E. Beneše ČESKOSLOVENSKÝ VÁLEČNÝ KŘÍŽ 1939 „in memoriam“.

9. května 1951 Ministerstvo Republiky československé za účast v druhém národním odboji udělilo Cyrilu Tomkovi PAMĚTNÍ ODZNAK DRUHÉHO NÁRODNÍHO ODBOJE „in memoriam“.

Marie Mikulcová

Investiční akce Obce Velké Karlovice v roce 2016

Revitalizace veřejného prostoru v ochranném pásmu památek kostela, fary a muzea- nahrazení nadzemního vedení NN zemním kabelovým vedením od okružní křižovatky k železničnímu přejezdu	2 575 000
Výkupy pozemků pod silnicí II/487	100 000
Rekonstrukce mostu Jezerné nad Kvinty - projekt	100 000
Cyklostezka Bečva - splátky sdružení Valašsko - Horní Vsacko	581 000
Cyklostezka Jezerné - projekt	900 000
Výkupy pozemků pro cyklostezku	300 000
Léskové: točna autobusu s chodníkem, chodník: obchod potravin-autobusová zastávka, autobusový záliv s chodníkem U Hoduláků	2 549 000
Výstavba nových zastávek autobusu v obci	300 000
Projekt na prodloužení vodovodu v Miloňově	150 000
Kanalizace - Čistá řeka Bečva II - splátky sdružení Mikroregionu Vsetínsko	1 564 000
Kanalizace - příspěvky občanům na výstavbu ČOV v místech, kde tato infrastruktura chybí	150 000
Dešťová kanalizace v lokalitě Pokorný (pod dostihovou dráhou) proti přívalovým deštům	125 000
Mateřská škola, obnova a stavební úpravy kuchyňského provozu, technického zázemí	4 500 000
Klimatizace počítačové učebny v základní škole	50 000
Půdní vestavba v základní škole - projekt	50 000
Změna využití objektu č. 269 (u muzea) na objekt občanské vybavenosti	110 000
Přestavba bývalého obecního úřadu na malometrážní byty - projekt	100 000
Revitalizace bytového domu č. 864, 865- zateplení objektu	3 900 000
Zateplení budovy pošty, knihovny - projekt	100 000
Výstavba veřejného osvětlení v úseku křižovatka Léskové/Podřaté – odbočka pod Lanternou, projekt VO v Podřatém	1 000 000
Dokončení územního plánu	140 000
Územní rozvoj stavební lokality Miloňov	106 000
Dokončení II. etapy rekultivace skládky odpadů	72 000
Rekonstrukce hasičské zbrojnice v Podřatém - projekt	100 000
CELKEM	19 622 000

Cesta za chlebem (Charita Nový Hrozenkov)

V úterý 16. 2. 2016 jsme se naším autobusem vypravili do Valašských Klobouk do dřevěničky, kde členové Českého svazu ochránců přírody KOSENKA zájemcům předvádějí mimo jiné i starý způsob pečení chleba v peci.

Než vkročíte do izby (místnosti), musíte překročit vysoký práh a sklonit hlavu, abyste mohli vejít. „Jé, tady to je přesně, jako bych přišla k nám domů, do mého rodného domečku, kde jsem vyrůstala. Stará pec, na stěnách obrázky, vprostřed na zemi velká díž a v ní kopista.“ zavzpomínala jedna z účastnic naší výpravy za chlebem, paní Mikulenková. A mezitím, co se do díže sypany všechny potřebné suroviny na dobrý chleba, paní Mikulenková vzpomínala dál. „Přesně tak to vypadalo u nás. Do díže se daly suroviny a „zátěsta“ a chleba se začal mísit. Byl to velký rituál, u kterého jsme byli všichni. I my děti jsme poskakovaly kolem a zkoušely mísit těsto. Nikdy jsme se nezapomněli pomodlit, poděkovat Pánu Bohu za to, že máme své obilí a chleba máme z čeho upéct.“

Stará izba a vyhřátá pec vyvolaly vzpomínky u mnohých, a tak se začalo vyprávět, jak se kde pekli chleba. Při vyprávění se ale i pilně pracovalo. To, že mísení těsta není lehká práce, jsme si vyzkoušeli sami. A některým dokonce kopista (veliká vařečka na hnětení těsta) udělala puchýř. Bodějt, kvasili jsme z deseti kg mouky. A pak už se střídalo milé vyprávění a vzpomínání s přemíslením těsta, dokynutím na „okřincích“ (ošatkách) a samotným sázením do pece. A hodina, kdy jsme čekali na vytažení chleba z pece, byla nejpůsobnější. Hodně milou a příjemnou atmosféru ještě umocnila paní Štěpánka Adamcová z Velkých Karlovic, která nám povídala básničky. Ale byly to takové speciální „valašské lidové“, u kterých jsme se hodně nasmáli. A pak už přišel ten téměř posvátný okamžik vytažení chleba z pece. Upekli se krásně. A nádherně voněl. Nevydrželi jsme a jeden bochník hned rozkrájeli, nechali trošku vychladnout a potřeli domácím máslem. No to byla lahůdka nad lahůdky.

Radka, Červík i Věrka z Kosenky měli největší zásluhu na tom, že se chleba podařil a sklídili velkou pochvalu a díky. A právem, vždyť upéct chleba v peci už umí málokdo!

Shodli jsme se, že za upečeným bochníkem chleba je pořádný kus práce. „Je škoda, že teď si lidé chleba tak málo váží, končí v popelnících nebo i ve spalovnách,“ posteskla si paní Mikulenková, a bohužel má pravdu. Ale věříme, že chleba, který jsme si z Kosenky dovezli, snědli úplně všichni.

Marie Černotová, Marie Fedorová

Předvelikonoční Setkání seniorů

Dobu postní mohou někteří z nás vnímat jako dobu vážnou se samými zákazy a příkazy. Zřeknutím se nejrůznějších požitků a zážitků. Toto všechno k době postní určitě patří, ale děje se tak na základě dobrovolnosti a toho, že víme, proč to děláme.

Že při tom nemusíme ztrácet radost ze života, smysl pro humor, nás přesvědčil otec Marek Poláček, který nám sloužil mši sv. při březnovém Setkání seniorů. Četl evangelium o nemocném, kterému Ježíš řekl po tom, co ho uzdravil: „Vezmi své lehátko a chod.“ Otec Marek se zamýšlel nad nemocnými dnes. Jak by to asi dopadlo s nimi, když leží na polohovacích postelích s kolečky a postranicemi, které váží víc než takové lehátko z doby, kdy žil Ježíš. Asi by nebylo zrovna jednoduché vzít své lehátko a jít. Když byl nemocný uzdraven ze své nemoci, byl také zároveň uzdraven ze svých hříchů. Smyslem uzdravení, ať už tělesného, od nemoci, nebo duševního, od hříchu, je jít za Ježíšem. Nebojme se nechat uzdravit a vykročit na cestu za Ježíšem.

Po mši přítomní nasadili do charitních aut a převezli se do Víceúčelového charitního domu v Halenkově, kde ve společenské místnosti už na ně čekaly nazdobené stoly s občerstvením. Ředitelka Charity s pastorační pracovníci je pozvaly na další chystané akce – společný koncert Yvetty Simonové s Josefem Zímou 6. května a poutní zájezd na Hostýn 19. května. Děvčata rozdala přítomným ženám růžičku k Mezinárodnímu dni žen a každý dostal společný snímek z minulého setkání. Byla tu i možnost koupit si velikonoční kuřátka vyrobená uživateli a zaměstnanci Denního stacionáře Slunečnice. Následující společenskou zábavu prokládal písničkami se svojí harmonikou pan Malina.

Setkání tentokrát fotografoval pan J. Vrážel, který nedávno započal s Charitou dlouhodobější spolupráci – fotografování uživatelů služeb i zaměstnanců při jejich soužití v průběhu celého roku.

K večeru se pak účastníci setkání rozjeli charitními auty do svých domovů. Setkání, které se konalo v úterý 8. března, se zúčastnilo 33 seniorů z obcí od Hovězí po Velké Karlovice.

Marcela Cholevíková, Dana Žáková

DOMA

Domácí hospicová
péče Charity Nový Hrozenkov

Důstojný život do poslední chvíle.

Umírání je přirozenou součástí života. Zároveň je to ale náročné období jak pro umírajícího, tak i pro jeho nejbližší. Posláním Domácí hospicové péče Charity Nový Hrozenkov je pomoci nemocnému a jeho rodině tuto situaci zvládnout a umožnit nemocnému strávit poslední období života v jeho domácím prostředí v kruhu blízkých.

Poskytujeme individuální, komplexní a dostupnou péči a pomoc těžce nemocným, umírajícím a jejich rodinám v domácím prostředí.

Kontakty

Koordinátor Domácí hospicové péče:
Jarmila Škarpová
Tel.: 571 410 087, 737 572 190

Sociální pracovník: Eva Slováčková
Tel.: 571 410 087, 728 324 494

REPASOVANÉ POČÍTAČE

od **1.990,-**

PŘEDVÁDĚCÍ NOTEBOOKY

od **2.970,-**

PRO OBČANY KARLOVIC DOPRAVA ZDARMA

Zdravím všechny spoluobčany, mnozí jste již u naší firmy nakoupili své počítače a za to Vám děkujeme. Vzhledem k tomu, že roste počet objednávek z Karlovic, připravili jsme zvýhodněnou akci ve formě **dopravy zdarma**, osobně nebo přes PPL a to časově neomezeně. Obracejte se na mě prosím na čísle **777 116 259**

Ing. Stanislav Cieplak,
regionální manažer poboček Zlín a Ostrava,
společnosti GIGACOMPUTER.

Firma GIGACOMPUTER je leadrem na trhu s krátkce použitou a repasovanou výpočetní technikou. Svým zákazníkům nabízí široký sortiment značkového zboží za velice výhodné ceny.

Spokojení zákazníci z VK:

B. Vašut, K. Mateřanka, L. Menšík, p. Petřek, J. Jakešová, V. Kašpařík, a mnoho dalších.

GIGA
COMPUTER

Zimní železný hasič Velkých Karlovic

Začátkem března, přesněji řečeno v neděli 6.3., jsme se pustili do nového závodu disciplíny TFA, známé též jako železný hasič. Zvláštnost závodu spočívá právě v jeho přídomek "zimní", protože závody v této disciplíně se pořádají běžně pouze v období jara až podzimu a žádný závod v přírodních podmínkách v tomto období dosud neexistoval.

Jako místo činu jsme zvolili areál sjezdovky Razula v Léskovém, konkrétně kopec a polní cestu v její blízkosti. Tak jako ostatní pořadatelé zimních závodů letošního roku, i my jsme se museli potýkat s nevypočitatelností počasí a naše úvahy o profilu trati a překážkách se měnily při pohledu na rtuť teploměru. Konečná verze byla: přezení 2 m bariéry, 60 ran do hammerboxu 8 kg kladivem, proskakování pneumatik ležících na zemi, odnos 2 gumových silničních stojanů o váze cca 70 kg, výběh s hadicí B do kopce, 4 x převrácení nákladní pneumatiky o váze cca 200 kg a závěrečný průlez tunelem s doběhem do cíle. Pár dní před závodem čerstvě napadnutý sníh přidával punc romantiky do zasněžené krajiny. Zima však, jako už letos po několikáté, ztratila trpělivost a rychle odešla. Nedělní ráno závodníky přivítal déšť, který začal pravděpodobně už v noci a vydržel s námi poměrnou část ženské kategorie, která startovala jako první. Měkká a blátivá trať tak spolu se sedmi překážkami na trati ubírala síly podstatně rychleji. V ženské kategorii se postavilo na start 14 hasiček. Jejich překážky byly obdobou mužské kategorie se sníženou náročností nebo hmotností. První doběhla Diana Juríková z DHZ TU Zvolen za 2:20:00, následovaná Vladislavou Kalnou z SDH Jarcová s časem 2:24:52 a bronzovou Hanou Petřekovou z SDH Vigantice za 2:27:13. Sluší se podotknout, že všechny ženy závod dokončily. To už ale neplatilo v mužské kategorii se 64 účastníky a 13 neplatnými pokusy.

Nejvíc sil vzala nákladní pneu, která se jako předposlední překážka některým závodníkům stala osudná. Pro vítězství si doběhl Petr Moleš z SDH Žarošice v čase 1:58:29, následovaný Janem Šimkem ze Spytihněvi za 2:05:65 a bronzovým Martinem Novotným z SDH Olešnice s výkonem 2:12:46. Perličkou v této kategorii byl start 63 letého Jaromíra Barcucha, profesionálního hasiče ze Šumperka, reprezentanta České republiky a mistra Evropy v TFA. Jarda si dle svých slov přijel závod především užít. V exhibičním tempu a s technikou starého mazáka si doběhl s časem 3:38:47 pro 36. místo. V cíli přidal ještě 10 kliků a od diváků sklídl zasloužený aplaus. Jako jediná závodnice v kategorii veřejnost, určené sportovcům mimo hasičské sbory, doběhla Nikola Fischerová z Velkých Karlovic s časem 2:45:75. Tento čas by jí stačil na 4. místo v hasičské kategorii žen, se kterou měla stejné podmínky. Další Karlovjané se na závodech umístili: 22. Michal Jochec a 11. Lucie Bortlová ve svých hasičských kategoriích.

0. ročník zimního železného hasiče Velkých Karlovic dostatečně prověřil sílu a výdrž hasičů před nadcházející TFA sezonou. Nejúspěšnější závodníci využili vstupů do Wellness Horal od partnera akce - Resortu Valachy, někteří nepohrdli ani blízkou Bečvou k tomu, aby očistili svůj zevnějšek od bahna, které nasbírali po trati. Zimní karlovské TFA bylo vůbec prvním závodem nové sezóny a dalo by se považovat za barometr fyzické přípravy na další závody. Hasiči blátivou trať vzali jako výzvu, do dalších ročníků si ale minimálně z důvodu úspory pracího prášku přejeme zimní TFA v bílém kabátě.

Lukáš Vojvodík, SDH Velké Karlovice - Tisňavy

Termíny pohárových soutěží ve Velkých Karlovicích

- PS 5.6.2016 v 09:30 O putovní pohár obce Velké Karlovice (Fotbalové hřiště)
- TFA 15.7.2016 v 21:00 Železný hasič Velkých Karlovic (hasičská zbrojnice Tisňavy)
- PS 17.7.2016 v 11:00 O valašský širák (hasičská zbrojnice Tisňavy)

Máte zájem o "Kotlíkovou dotaci" a chcete pomoci s jejím vyřízením?

Díky programu Kotlíková dotace můžete získat finanční příspěvek na pořízení nového kotle.

Výše kotlíkové dotace pro rok 2016 je 70 - 85 % z uznatelných nákladů, jejichž strop je 150 000 Kč. Maximální výše příspěvku tak činí 127 500 Kč, stanovena je pevně dle účelu využití.

Kotlíkové dotace jsou určeny pro fyzické osoby, majitele rodinných domků maximálně o třech bytových jednotkách, kteří topí kotlem na tuhá paliva (uhlí) s ručním přikládáním a hlavním důvodem této dotace je snížení emisí.

Na tyto dotace jsou vyčleněny určité peníze, takže tento program trvá až do jejich vyčerpání, poté už nebudete mít na dotaci nárok.

Veškeré kroky a postupy, jak úspěšně vyřídit dotaci Vám rád vysvětlím na osobní schůzce.

Mgr. Marek Polášek (tel.: +420 724 207 054)

Prosba

Prosím spoluobčany o zapůjčení foto M. Blinky (Metúda) a o jakoukoliv informaci o panu Jaroslavu Sloukovi, nar. 19.5.1917, účetním, bytem Velké Karlovice č. p. 645, který byl členem 1. Rev. Národního výboru v naší obci. Předem děkuji za pomoc.

Marie Mikulcová

KARLOVSKÁ PADESÁTKA 2016

Ve 14. ročníku karlovské padesátky zvítězil český juniorský reprezentant, rodák z Vrchlabí Daniel Máka - odchovanec Dukly Liberec. Za velmi špatných sněhových podmínek a nepříjemného mírného deště se nakonec pořadatelům v šibeničním termínu podařilo připravit 11 km okruh v Léskovém. Přestože předpověď počasí tentokrát nevyšla a vynutila si i dodatečné zkrácení plánovaných okruhů před samotným startem, i tak se na start postavilo 512 soutěžících z pěti zemí. V letošním roce byla poprvé připravená také trasa 10 km pro úplné začátečníky a mladší žactvo.

Za prvním Danielem Mákou obsadil druhé místo vítěz našeho závodu z roku 2013 Václav Sedláček z Rýmařova. Bronzovou příčku obsadil také nám již dobře známý a sympatický Radek Šretr z Turnova. Za ním následoval Jakub Pšenička z Jilemnice a na páté pozici se umístil český reprezentant ve sprintu Dušan Kožíšek. Nejrychlejší ženou zhruba na 2,5 okruzích, tzn. 25 km trasy, byla loňská vítězka Šárka Vojtková z Ostravice.

Soutěžící a závodníci nakonec ocenili velké nasazení, odhodlání, dobrou náladu a sportovního ducha všech pořadatelů a organizátorů. Byli rádi, že závod nebyl zrušen, nebo přeložen na náhradní termín. I letošní zimní sezóna byla, bohužel, nejen u nás v Beskydech, po celou dobu opět bez sněhové pokrývky. Účast Karlovjanů byla hojná díky oddílu biatlonu. Za SKB Velké Karlovice závodili tito Karlovjané a spřátelení členové z okolních obcí: Jakub Janík, Jan Kašpařík, Matěj Kašpařík, Martin Hájek, Jiří Drozd, Eva Čechová, Markéta Chudějová, Natálie Štulerová, Andrea Chudějová, Ondřej Stupka, Adéla Holčáková, Vojtěch Kašpařík, Martin Korytář, David Štvrtecký, Matouš Jan Gaja, Petr Mikula a Klára Bednaříková. Kromě členů oddílu SKB se zúčastnili závodu Vladimír Vašut a Kamil Píchal.

Velký dík patří hotelu Galík za vytvoření skvělého zázemí. Dík zaslouží i pořadatelé, kterých bylo 80. Nejen že celou noc naváželi sních na trať, ještě během závodu obětavě nahazovali sních, který doslova hledali v okolí tratě, povzbuzovali a snášeli kritiku od některých nespokojených borců ve stopě. Byli ale i takoví závodníci, co pochválili a ocenili. Doufejme, že příští ročník bude na sních bohatší.

Jan Drozd, Jitka Ryplová

Zimní sezóna starší přípravky FC Velké Karlovice a Karolinka

Starší přípravku fotbalového klubu FC Velké Karlovice a Karolinka tvoří děti ročníku 2005 a mladší. V zimní sezóně trénujeme dvakrát až třikrát týdně v tělocvičně v Karolince a zúčastňujeme se halových fotbalových turnajů, a to v této sestavě: brankář Jan Tomek a hráči Matouš Toman, Jan Hrabovský, Adam Pekař, Filip Borák, Ondřej Horák, Adam Pavlačka, Jiří Paška, Jiří Gajdoš, Ondřej Bednařík, Tomáš Koňářík a Veronika Černá.

V letošní zimní sezóně jsme zatím odehráli 5 halových turnajů a šestý nás ještě čeká.

15.11.2015 jsme jeli na halový turnaj do Korně na Slovensko, kterého se zúčastnilo celkem 18 týmů. Tady jsme poměřili naše dovednosti s velkými slovenskými a českými kluby a naši hoši vyloženě nepropadli. Na zdejší umělé trávě jsme odehráli zápasy s těmito výsledky: FC VK+K – Vítkovice 4:0, FC VK+K – Senec 1:2, FC VK+K – Poprad 1:1, FC VK+K – Púchov B 1:2, FC VK+K – Dub n. Moravou 3:0 a s týmem Košic, který nakonec obsadil 3. místo jsme prohráli 5:0.

nahoře zleva: M. Toman, J. Gajdoš, A. Pekař, T. Koňářík, trenér J. Gajdoš, dole zleva: J. Paška, F. Borák, J. Hrabovský, O. Horák, A. Pavlačka a ležící J. Tomek

5.12.2015 jsme se zúčastnili turnaje ve sportovní hale v Zašové, kde jsme se umístili na 3. místě.

9.1.2016 náš klub uspořádal turnaj starších přípravky v hale v Hovězí pod názvem „O pohár starostů města Karolinka a obce Velké Karlovice“. Přihlásilo se celkem 8 týmů a našim klukům se tento turnaj velmi vydařil - odnesli si z něj zlaté medaile. Náš hráč Jan Hrabovský byl vyhlášen nejlepším hráčem celého turnaje. Tímto bych chtěl poděkovat starostce města Karolinka paní Chovanečkové a starostovi Velkých Karlovic panu Koňáříkovi za finanční podporu a dále všem sponzorům, kterými byli: MUDr. Karel Zvěřina, Sklo Horák Karolinka, Skiareál Kyčerka, Trafika Rostislav Borák, Husquarna Radek Šimara, Drogerie Jana Holířová, Zahradnictví Marcela Jurečková, Teta Drogerie V. Karlovice, Pneuservis Hubert Píšek a v neposlední řadě rodičům dětí za pomoc při organizaci turnaje.

31.1.2016 jsme zavítali na halový turnaj do Rožnova pod Radhoštěm, kde se klukům podařilo opět vybojovat 1. místo.

A zatím posledním našim turnajem byl turnaj pořádaný OFS Vsetín „O zimního krále v kategorii starších přípravky“, který proběhl 27.2.2016 v hale v Hovězí. Zde se probíjovalo celkem 10 nejlepších týmů z okresu Vsetín. Naším chlapcům se už tolik

nevedlo a obsadili 5. místo.

Turnaje, které jsme odehráli ve velkých halách, nám ukázaly rezervy, které máme. Škoda jen, že v naší obci nemáme takovou sportovní halu, která by nám zajistila optimální tréninkové podmínky a tím i zvýšila naši herní dovednost. Víím, že postavit sportovní halu není jednoduché, ale snad se to v blízké budoucnosti podaří.

Jiří Gajdoš, trenér starší přípravky FC V. Karlovice + Karolinka

Biatlon: přírodní sníh je luxus

Celý podzim jsme se těšili na první sníh, už jsme měli dost kolečkových lyží a těšili se na pořádnou lyžovačku. Bohužel jsme neměli to štěstí a ani koncem listopadu po sněhu v celé republice ani památky. Když nešel sníh za námi, museli jsme tedy my za sněhem. Již 14. listopadu se naši juniorští kolegové vydali se svými reprezentačními trenéry do norského Beitostolenu. Výběr osmi dorostenců včetně Kuby Štvrteckého odjel 17. listopadu do Německa a trénovali v DKB Skisport - HALLE, která se nachází v Oberhofu a v tomto "tunelu" je sníh po celý rok. 28. listopadu jsme se celý letohradský dorost vydali na soustředění do Švédska, tam jsme pobývali čtrnáct dní v destinaci Idre Fjäll. První část soustředění byla zaměřena hlavně na přechod z kolečkových lyží na sníh a techniku jízdy, druhý týden jsme začali s intenzivnějšími tréninky. Měli jsme zde k dispozici samozřejmě stělnici a saunu, takže regenerace byla kvalitní. Podmínky tu byly skvělé, počasí nám většinu pobytu přálo a tak trénink zde byl velmi impozantní a atraktivní. Po příjezdu do ČR nás čekalo nemilé překvapení, sníh nikde a tak jsme museli opět nazout kolečkové lyže. Až do Vánoc v Letohradě ani nemrzlo a tak se nedalo ani zasněžovat. Na umělém sněhu se zde začalo jezdit až těsně po Novém roce. Po sérii tréninků jsme zahájili sezónu na prvním Českém poháru v Jablonci nad Nisou (9. a 10. ledna), kde se Kuba Štvrtecký nominoval na MS dorostu, které se konalo od 27. 1. do 2. 2. a na YOG (Youth olympic game) což je světová mládežnická olympiáda pro sportovce ve věku od 15 do 18 let. Konala se od 12. 2. do 21. 2.

Na obou vrcholných akcích se Kubovi dařilo, na Mistrovství světa byl ve sprintu 7. a ve stíhačce 16. Na olympiádě byl ve sprintu opět 16. a ve stíhačce 13. V single štafetě společně s Terezou Vinklárkovou obsadili jedenáctou příčku a česká mix štafeta ve složení Petra Suchá, Tereza Vinklárková, Vítězslav Hornig a Jakub Štvrtecký dojezda do cíle jako 9. a dostala se do top ten. Zbytek pokračoval druhým kolem českého poháru v Harrachově, odkud Letohrad přivezl taky pěkné výsledky. Byli jsme téměř celou zimu z domova, převážně jsme trénovali v Letohradě a jen přejížděli na závody, v Karlovicích jsme se občas ukázali, většinou maximálně na dva dny.

Následovala třetí zastávka Českého poháru v Novém Městě na Moravě, kde se mi dařilo asi nejvíce za celou sezónu. Pro většinu z nás to celé vyvrcholilo minulý víkend, kdy nám Mistrovství ČR v Novém Městě na Moravě uzavřelo biatlonovou sezónu.

Já osobně jsem se celé mistrovství protáhl na stělnici, bylo z toho 16. a 15. místo. Velmi se dařilo Jiřímu Ondřejkovi a Jakubu Štvrteckému. Jura si odsud odvezl 11. a 7. místo a Kuba zde oba závody dominoval. V celkovém hodnocení Českého poháru jsme skončili takto:

1. Jakub Štvrtecký 519,07 (Bodů) 11. Jiří Ondřejka 473,75 B. 14. Jakub Janík 461,56 B.

Mezi biatlonovými závody jsme absolvovali taky spoustu závodů v běhu na lyžích.

Biatlonová sezona je sice u konce, ale odpočinek si budeme moci dopřát až po 19. 3., kdy nás čeká ještě MČR v běhu na lyžích.

Teď už se těšíme na jarní odpočinek, ale začátkem května otevíráme novou sezónu 2016/2017 a budeme makat na tom, aby příští sezóna byla ještě úspěšnější. ☺

Jakub Janík

Duatlon, golfová neděle, pohádkový les a další tipy na akce v Léskovém

Nenechtejte se ujít chystané akce Resortu Valachy - hotelů Lanterna, Horal a Galík v údolí Léskové. V jarních měsících je z čeho vybírat!

Sportovci jsou zváni v sobotu 7. května na další závod seriálu VALACHY TOUR - na **VALACHY DUATLON** u hotelu Galík. Dospělí se utkají na trase 3 km běh - 15 km horské kolo - 1,5 km běh. Pro děti budou připraveny závody na kratší vzdálenosti podle věku. Registrovat se můžete již nyní na www.valachytour.cz.

V neděli 15. května je plánovaný první letošní turnaj na Golfovém hřišti Horal. A hned o týden později, v neděli 22. května, se bude konat na golfovém hřišti i dalších prostorách u hotelu Horal tradiční **Zábavná neděle (nejen) s golfem**. Program pro celou rodinu nabídne možnost vyzkoušet si golf přímo u jamek či na cvičné louce a odpališti a připravena bude i další zábava.

V sobotu 28. května si nenechtejte ujít **zahájení grilovací sezóny** na terase hotelu Horal se speciální nabídkou a ukázkou přípravy pokrmů, cimbálkovou a dalším programem.

Pokud se s dětmi rádi účastníte každoroční **Pohádkové cesty lesem** na Galiku, už nyní si poznačte termín - neděle 5. června.

A na závěr ještě pozvánka na nejbližší akci do Cocktail baru Lanterna. V sobotu 30. dubna sem přijede Michal Ďuríník, barman vyhlášeného pražského podniku Black Angel's, který patří mezi top 4 nejlepších hotelové bary na světě. Připravena bude odpolední beseda s barmanem a večer party, na které bude hostující barman míchat drinky.

Více informací ke všem akcím najdete na www.valachy.cz.

Martina Žáčková

Fotbalové jaro FC VKK

Celou zimu si prakticky bez přestávky užili fotbalisté všech věkových kategorií v tělocvičnách. Buďto při zimní přípravě nebo na halových turnajích. Samozřejmě, že výsledky nejsou vždy tak důležité, jako v mistrovských utkáních, nicméně zápasová praxe se takto nabírá lépe a příjemněji.

Naši nejmladší fotbalisté, čili mladší příprava se pod vedením trenéra Dana Švrčka připravovala jak v tělocvičně ve Velkých Karlovicích, tak i v tělocvičně ZŠ v Karolince, kde zimu přečkaly ostatní žákovské kategorie. Naši nejmladší jsou určitě velmi dobře připraveni na zahájení sezóny, kde budou obhajovat stříbro z loňského okresního finále. Toto se opět odehraje na hřišti v Karolince a nejbližší příbuzní našich malých nadějí budou mít obrovskou příležitost se pochlubit svými ratolestmi.

Starší příprava pod vedením Jiřího Gajdoše odehrála několik turnajů v okolí a závěrem byla účastníkem finále zimní ligy Okresního fotbalového svazu. Tam obsadili naši páté místo, kdy po dvou remízách a jedné výhře museli na finále zapomenout a v boji o konečné páté místo porazili silný celek Vsetína.

Mladší žáci vedení Petrem Štulerem zimní ligu naopak vyhráli a stali se po zasluzce zimním halovým přeborníkem okresu. V krajské soutěži je jejich situace taktéž příznivá a očekáváme od tohoto týmu tvrdý atak nejvyšších příček.

Starší žáci pod vedením Aleše Jurajdy si zápasovou zátěž vyzkoušeli jenom jednou a na umělé trávě ve Vsetíně porazili domácí 2:1. Zde naopak budeme čekat razantnější boj o záchranu, kdy oproti minulým rokům je u mužstva zřejmě velké zlepšení.

Dorostenci pod vedením Pavla Mikuly mladšího a Marcela Maliňáka se pilně připravovali na domácí umělé trávě ve Velkých Karlovicích. Zápasovou praxi si vyzkoušeli na konci přípravy ve Vsetíně, kde odešli vysoko poraženi. Nutno ovšem dodat, že domácí Vsetín je o dvě soutěže nahore.

Muži se připravovali společně, tedy áčko i béčko. Centrem přípravy byla „umělka“ ve Velkých Karlovicích, kde pod vedením Ivo Davidka, Dalibora Kučery staršího a Petra Ondřejky nabíralo mužstvo hrubou fyzickou sílu a později se všechno soustředilo na hledání optimální sestavy pro jarní část soutěže, kde hlavně u „áčka“ bude boj o záchranu hodně těžkým oříškem. Všichni ale pevně věří, že záchrana je reálná a jsou odhodláni se o ni porvat, jak se na správné Valachy patří!

Musím na tomto místě ještě vyzdvihnout práci Andrey Křenkové, která se poctivě a bezchybně stará o administrativní zákulisí všech žákovských týmů a tak zásadně ulehčuje práci trenérům.

Vážení čtenáři, výbor FC VKK Vám všem, kteří jste našimi fandy, děkuje za přízeň v podzimní části soutěží a zároveň Vás všechny srdečně zveme na jarní část, která slibuje hodně pěkné a dramatické podívané.

Jaroslav Valián, FC VKK

Hokejová sezóna v Karlovicích

Po loňském druhém titulu v řadě HC Velké Karlovice jako obhájce nevtrčovali do nové sezóny nejlépe. Všechny týmy mohutně posilovaly, zatímco náš tým spíš počítal ztráty. Odešel produktivní a klíčový útočník Tomáš Burda a stálice útoku posledních let Svaťa Vrážel. Dlouho to vypadalo, že zůstaneme oslabeni, ale našťastí se povedl příchod útočníka Lukáše Navrátila a beka Davida Kapra. Zbytek soupisky zůstal v podstatě nezměněn.

Rozjezd nového ročníku byl pomalejší a nepřinesl tolik radosti jako v minulých sezónách. Postupně jsme si museli zvyknout na častější porážky, které však vyvažovaly vybojované výhry a v průběhu celé základní části jsme se stále pohybovali kolem čtvrtého/pátého místa v tabulce. Vzhledem k počtu účastníků v letošním ročníku (8) bylo play-off jisté pro všechny týmy, tak v posledních týdnech šlo již jen o boj o co nejlepší výchozí postavení do vyřazovacích soubojů.

Po základní části jsme skončili na 4. místě se ziskem 34 bodů z 21 zápasů. Do čtvrtfinále jsme tedy nastupovali jako mírný favorit proti HC Kunovice. Se soupeřem jsme odehráli dva vyrovnané zápasy a sérii hranou na dva vítězné zápasy jsme ukončili dvěma výhrami s výsledky 7:2 a 8:3. Jakkoliv to vypadá na jasné zápasy, opak byl pravdou. Obě utkání se rozhodovala v posledních třetinách za vyrovnaného stavu.

V semifinále nás čekal neoblíbený soupeř a vítěz základní části HC Retofy, s nímž jsme měli v sezóně negativní bilanci tří prohraných zápasů. Do série jsme vstupovali jako outsider a tato role nám seděla. V prvním zápase jsme soupeře porazili na nájezdy 3:2. Kdo byl na stadionu, viděl, že jsme byli v průběhu zápasu lepším týmem a zaslouženě jsme vyhráli. O to více se dal očekávat urputný souboj ve druhém zápase. Ten začal podobně, jak skončil první. Urputný souboj dvou vyrovnaných týmů byl tentokrát okořeněný spoustou gólů. Zápas se přeléval z jedné strany na druhou a po třech třetinách byl stav 5:5 a zápas měly opět rozhodnout nájezdy. Tentokrát jsme bohužel prohráli. Velká škoda - i v tomto zápase jsme byli lepší a prohráli jsme víceméně náhodou. Rozhodnout měl třetí zápas. Tentokrát však soupeř prokázal svou sílu a po dvou třetinách vedl 3:0. Ve třetí třetině jsme už neměli co ztratit a vše jsme vrhli do útoku. Dvě minuty před koncem za stavu 3:2 se hrálo bez brankáře. Měli jsme obrovské šance a trefili dokonce i jednu tyčku. Jenže zápas se hraje na branky a ten třetí jsme prohráli 2:3, čímž jsme přišli o možnost třetího finále v řadě.

Ve chvíli, kdy čtete tyto řádky, už máme za sebou, snad úspěšně, i druhý zápas o bronz. Nezbyvá, než Vás pozvat ke sledování našeho týmu na našem facebookovém profilu.

Martin Cigánik